

Handelingen – hoofdstuk 9

*Vertaling Bible Commentary van Andrew Wommack
Wiebrig Calderhead, 2008*

(Om in Word naar een eindnoot te springen: plaats de cursor bij de eindnootverwijzing, kies Beeld (menubalk) – voetnoten. Om terug te gaan naar de tekst: zet de cursor vlak voor de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

Handelingen 9

1 En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester,

Opmerking 1 bij Handelingen 9:1: De eerste keer dat Saulus in de Schrift wordt genoemd (Hand. 7:58) staat er alleen maar dat hij aanwezig was bij de steniging van Stefanus. Tezamen met de verwijzing in Handelingen 8:3¹ maakt dit vers echter vrij duidelijk dat Saulus al eerder de christenen actief had vervolgd. In dit hoofdstuk worden bijzonderheden gegeven over zijn dramatische bekering tot het geloof in Christus.

Saulus predikte meteen in de synagogen van Damascus dat Jezus de Christus was (vers 20), maar moest de stad ontvluchten om zijn leven te redden (verzen 23-25). Saulus ging toen naar Jeruzalem, maar de discipelen van Jezus waren beducht voor hem en waren er niet van overtuigd dat hij bekeerd was (vers 26). Barnabas sloot vriendschap met hem en haalde uiteindelijk de christenen in Jeruzalem over om hem te accepteren (vers 27). Toen echter de Grieks-sprekende Joden hem in Jeruzalem probeerden om te brengen en nadat hem door de Heer was verteld om Jeruzalem te verlaten (Hand. 22:18-21) vluchtte hij naar zijn geboorteplaats Tarsus (Hand. 9:30)².

Saulus wordt in de Schrift niet eerder weer genoemd dan jaren later toen Barnabas naar Tarsus ging en Saulus meenam naar Antiochië (Hand. 11:25-26)³. Saulus bleef een jaar bij de gelovigen in Antiochië, waar hij de mensen onderwees, totdat men Barnabas en Saulus naar Jeruzalem stuurde met een gift voor de heiligen daar.

Barnabas en Saulus keerden van Jeruzalem met Johannes Marcus naar Antiochië terug en vertrokken daarna op de eerste van de drie zendingsreizen. In Handelingen 13:9⁴ zien we dat de naam van Saulus was veranderd in Paulus en hij werd de apostel voor de heidenen (Rom. 11:13)⁵.

In Galaten 1:17-24⁶ geeft Paulus ons enig inzicht in wat hij deed in de tijd tussen zijn bekering en het moment dat Barnabas naar Tarsus kwam om hem op te zoeken. Hij ging naar Arabië, daarna naar Damascus en drie jaar later (na zijn bekering) bracht hij 15 dagen met de apostel Petrus door. Daarna ging hij naar de gebieden van Syrië en Cilicië (waar zijn geboorteplaats Tarsus lag) en daar was hij toen Barnabas hem vond.

2 en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevankelijk naar Jeruzalem te brengen.

Opmerking 2 bij Handelingen 9:2: Damascus was een oude stad die voor het eerst in Genesis 14:15⁷ in de Schrift wordt genoemd. David veroverde Damascus en stationeerde er Israëlitische troepen (2 Sam. 8:5-6)⁸. Ananias, die de eerste was die Saulus na zijn bekering bediende, woonde in Damascus, waar kennelijk een groot aantal christenen waren. Paulus moest midden in de nacht Damascus ontvluchten in een mand die over de stadsmuur werd neergelaten (Hand. 9:23-25).

3 En terwijl hij daarheen op weg was, geschiedde het, toen hij Damascus naderde, dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde;

Opmerking 3 bij Handelingen 9:3: Door dit verslag van de bekering van Saulus te vergelijken met zijn eigen verslagen van deze ervaring in Handelingen 22 en 26 krijgen we een completer beeld van wat er gebeurde. Hieronder staan de aanvullingen van Paulus op het verslag van Handelingen 9 toen hij tijdens zijn verdediging voor de Joden in Jeruzalem (Handelingen 22) en koning Agrippa (Handelingen 26) over zijn bekering vertelt.

De verschijning van de Heer gebeurde tijdens het middaguur (22:6)⁹ of de middag (26:13). Het licht was feller dan de middagzon (26:13) en omstraalde ook degenen die met Saulus reisden (26:13). Iedereen die met Saulus was viel op de grond (26:14)¹⁰ en hoorde de stem (vers 7), maar de anderen herkenden het niet als een stem (22:9¹¹, zie opmerking 6 bij Joh. 12:28¹² en opmerking 7 bij vers 7 hieronder). Handelingen 26:14 onthult dat de Heer tot Paulus in de Hebreeuwse taal sprak.

Handelingen 26 combineert de woorden van de Heer "Waarom vervolg je Mij" en "het valt je zwaar tegen de prikkels achteruit te slaan" tot één ononderbroken zin, waarmee het afwijkt van Handelingen 9:5 en 22:7-8. Het is hoogst waarschijnlijk dat Paulus de aanvullende openbaring die hij in Damascus kreeg toevoegde aan het verslag van zijn bekering in Handelingen 26 om het aan koning Agrippa te verduidelijken en daarom was de chronologische nauwkeurigheid niet een factor. In Handelingen 22:8¹³ voegt Paulus toe dat Jezus zichzelf bekend maakte als "Jezus van Nazaret". Saulus werd verteld welke dingen de Heer in Damascus voor hem had geregeld (22:10). De verblinding van Paulus was een direct gevolg van de felheid van het licht (22:11)¹⁴.

4 en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?

Opmerking 4 bij Handelingen 9:4: De Schrift laat zien dat Jezus persoonlijk wordt geraakt door onze problemen. Saulus vervolgde Jezus niet rechtstreeks, maar hij vervolgde Zijn heiligen. Toch zei Jezus: "Waarom vervolg je Mij?" "In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan" (Matt. 25:40).

*5 En hij zei: Wie zijt Gij, Here? En Hij zei: Ik ben Jezus, die gij vervolgt.
(5b SV) Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.*

Opmerking 5 bij Handelingen 9:5: Saulus wist Wie hij had vervolgd en ongetwijfeld was hij er zeer goed van op de hoogte Wie het was die met hem praatte, maar zoals in vers 6 staat (in de Statenvertaling)¹⁵, beefde hij en was hij verbaasd en kennelijk vond hij het moeilijk te geloven dat hij het zo bij het verkeerde eind had gehad. In de overweldigende aanwezigheid van God was hij echter zo verstandig om in te zien dat, wie dit ook mocht zijn, Hij Heer was.

Opmerking 6 bij Handelingen 9:5: Het woord dat hier voor "prikkels" wordt gebruikt is het Griekse woord "kentron" dat "aansporen" betekent. Een prikkel was een ijzeren instrument om te verhinderen dat ossen, paarden en andere lastdieren terug zouden trappen, maar ook om ze aan te sporen. Dat Saulus tegen de prikkels sloeg betekende dat Saulus tegen het verwijt en de overtuiging sloeg die de Heer aan hem had gegeven. Dit sluit iedere twijfel uit dat Saulus zich al enige tijd veroordeeld voelde, mogelijk sinds de steniging van Stefanus.

Zoals in opmerking 6 bij Handelingen 5:28¹⁶ genoemd, zijn degenen die het luidste protesteren soms degenen die zich het meest aangesproken voelen. De hevige vervolging van Saulus tegen de christenen was slechts een uiting van het conflict dat binnenin hem woedde. Hij was getraind om zich aan de wet te houden, maar binnenin hem was er een groeiende openbaring dat Jezus de wet had vervuld.

6 Maar sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet.

7 En de mannen, die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen.

Opmerking 7 bij Handelingen 9:7: In Handelingen 22:9¹⁷ wordt specifiek genoemd dat de mannen die bij Saulus waren wel het licht zagen, maar niet de stem hoorden. Deze twee verslagen kunnen met elkaar in overeenstemming worden gebracht door te zeggen dat de mannen wel de stem hoorden, maar deze niet konden onderscheiden, zoals in Joh. 12:29¹⁸ (zie nogmaals opmerking 6 bij Joh. 12:28).

8 En Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, kon hij niets zien, en zij leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus.

9 En hij kon drie dagen lang niet zien, en hij at of dronk niet.

Opmerking 8 bij Handelingen 9:9: Het hele leven van Saulus met alles waar hij zich mee bezig hield werd door God tot stilstand gebracht. Saulus moest nu al zijn aandacht op de Heer richten en wachten op Zijn aanwijzingen.

10 Nu was er te Damascus een discipel, genaamd Ananias; en de Here zei tot hem in een gezicht: Ananias! En hij zei: Zie, hier ben ik, Here.

Opmerking 1 bij Handelingen 9:10: Ananias is de Griekse vorm van het Hebreeuwse "Hanania" wat betekent "Jehova is genadig geweest". Deze Ananias wordt in de Schrift alleen maar genoemd in verband met de bekering van Saulus (hier en in Handelingen 22:12-16)¹⁹, en dit was ongetwijfeld zijn belangrijkste bijdrage aan de geschiedenis van het evangelie.

Ananias was "een godvruchtige man naar de wet, van wie alle Joden die daar woonden een goed getuigenis gaven" (Hand. 22:12). Dit maakte hem een geschikte boodschapper voor de sceptische Saulus die de christenen had bekritiseerd, waarschijnlijk omdat ze de Joodse wet niet nauwgezet hielden. Saulus kon op geen enkele manier iets op Ananias aan te merken hebben. Ananias legde ook volwassenheid en groot geloof in de Heer aan de dag door naar Saulus te gaan en zichzelf voor te stellen als een christen, in de wetenschap dat Saulus naar Damascus was gekomen voor het uitdrukkelijke doel om christenen te vervolgen.

Eén van de grootste kwaliteiten van Ananias was dat toen de Heer hem riep, hij er was. Hij was duidelijk een man die tijd doorbracht om in de aanwezigheid van de Heer te wachten. In de Schrift is er geen andere vermelding dat de Heer aan Ananias verscheen of hem op eenzelfde manier bij anderen gebruikte. Dat kan zeer wel mogelijk zijn geweest, maar het is evenzeer mogelijk dat dit de enige keer was dat de Heer ooit in een gezicht aan hem verscheen en hem zo'n opdracht gaf. Volgens overlevering was Ananias de eerste bisschop van Damascus en onderging hij marteling.

Wonderbaarlijke manifestaties, zoals Ananias hier meemaakte, zijn geen dagelijkse gebeurtenissen. Voor sommige van de machtigste mannen van God in de Bijbel verstreken er veel jaren tussen rechtstreekse wonderbaarlijke ontmoetingen met God. Wat hen evenwel machtige mannen van God maakte was dat zij voortdurend gemeenschap hadden met God tijdens de perioden waarin ze geen oogverblindende openbaringen of dramatische aanwijzingen kregen. Veel mensen zijn het misgelopen om, zoals Ananias, door God gebruikt te worden omdat ze zo ongeduldig waren voor het wonderbaarlijke dat ze het nalieten om gewoon dag in, dag uit in de aanwezigheid van God te zijn.

Opmerking 2 bij Handelingen 9:10: Een gezicht is een bovennatuurlijke voorstelling van een zichtbare (en vaak hoorbare) boodschap van God in de geest van iemand. Als iemand slaapt als dit gebeurt, dan is het een droom, of, zoals de Bijbel het noemt, een nachtgezicht (Gen. 46:2; Job 33:15; Dan. 2:19; Hand. 18:9)²⁰ wat niet gezien wordt met onze fysieke ogen, maar het is een geestelijk beeld.

Als iemand wakker is en een gezicht ziet, dan toont de Heer hem iets in zijn geestesoog, hoewel het voor die persoon zo werkelijk kan zijn dat hij echt denkt dat hij het met zijn fysieke ogen ziet. In het geval van Ezechiel (Ezech. 8:1-11:24) waren anderen aanwezig toen hij dit gezicht had (8:1), maar ze werden niet zoals hij in de Geest naar Jeruzalem gebracht (8:3)²¹. Ezechiëls lichaam bleef op de plek waar hij was terwijl hij in zijn geest naar Jeruzalem werd gebracht. In Handelingen 12:9²² dacht Petrus niet dat wat hij ervoer echt was, maar hij dacht dat hij een gezicht zag. Hieruit kunnen we concluderen dat een gezicht niet een fysieke werkelijkheid is, maar een geestelijke gebeurtenis.

Volgens Numeri 24:4,16 en Handelingen 10:19,10²³ zijn een zinsverrukking en een gezicht hetzelfde. In een zinsverrukking of gezicht zijn de fysieke ogen van iemand open en gewoonlijk hebben ze een starende blik, maar ze zien niet de normale fysieke beelden. In plaats daarvan ontvangen ze rechtstreeks bovennatuurlijke beelden van God.

De verheerlijking van Jezus op de berg (Matt. 17:9)²⁴ wordt een gezicht genoemd en is daarom wellicht iets dat niet plotseling fysiek gebeurde. In plaats daarvan werden de geestelijke ogen van de discipelen geopend om een glimp van de heerlijkheid van Jezus te zien die daar altijd al was geweest, maar waarvoor ze verblind waren als ze met hun fysieke ogen keken. Dit is waarschijnlijk hetzelfde wat met de dienaar van Elisa gebeurde toen de Heer zijn geestelijke ogen opende om de vurige paarden en wagens te zien die hen omringden (2 Kon. 6:17)²⁵.

De Schrift geeft duidelijk aan dat Abraham (Gen. 15:1), Jakob (Gen. 46:2), Balaam (Num. 24:4, 16), Samuël (1 Sam. 3:1, 15), Natan (2 Sam. 7:17; 1 Kron. 17:15), Jesaja (Jes. 1:1), Ezechiël (Ezech. 1:1; 7:13; 8:13; 11:24), Daniël (Dan. 2:19; 8:1-27; 9:21-24), Nebukadnezar (Dan. 2:28), Zacharias (Luc. 1:22), Petrus (Hand. 10:10, 19), Johannes (Openb. 9:17), Ananias (Hand. 9:10), Cornelius (Hand. 10:3), en Paulus (Hand. 16:9-10; 18:9; 2 Kor. 12:1) allemaal gezichten hadden.

Hoewel het woord "gezicht" niet wordt genoemd, komen we de voorwaarden voor een gezicht tegen bij de dienaar van Elisa (2 Kon. 6:17) en Micha (1 Kon. 22:19-22)²⁶. Zoals in de eerste alinea van deze opmerking genoemd, zijn dromen gezichten (zie opmerking 3 bij Matt. 1:20)²⁷.

11 En de Here zei tot hem: Sta op en ga naar de straat, die de Rechte heet, en vraag ten huize van Judas naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus, want zie, hij is in gebed

Opmerking 3 bij Handelingen 9:11: Tarsus was de hoofdstad van Cilicië en de geboorteplaats van de apostel Paulus. Paulus werd in Jeruzalem opgevoed "aan de voeten van Gamaliël" (Hand. 22:3)²⁸, maar na zijn bekering keerde hij naar Tarsus terug, totdat Barnabas hem opzocht en hij zijn openbare bediening begon.

12 en hij heeft [in een gezicht] een man, genaamd Ananias, zien binnenkomen en hem de handen opleggen, opdat hij weer zien kon.

Opmerking 4 bij Handelingen 9:12: Het is duidelijk dat de Heer in dit gezicht aan Saulus een geestelijk beeld gaf omdat Saulus nog blind was (zie opmerking 2 bij vers 10).

13 En Ananias antwoordde: Here, ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw heiligen te Jeruzalem aangedaan heeft;

Opmerking 5 bij Handelingen 9:13: Het Griekse woord "hagios" wordt hier als "heilige" vertaald, evenals op 61 andere plaatsen in het Nieuwe Testament. Hetzelfde woord komt als "heilig" 161 keer voor. Het verwijst naar onze positie in Christus in waarachtige gerechtigheid en heiligheid (Ef. 4:24)²⁹. Hoewel het waar is dat sommige gelovigen meer heiligheid aan den dag leggen dan anderen, is er geen schriftuurlijk precedent om een selecte groep gelovigen te verheffen tot "heiligen", zoals de religie doet. Iedere wedergeboren gelovige in de Heer Jezus Christus is een heilige.

14 en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om allen, die uw naam aanroepen, gevangen te nemen.

15 Maar de Here zei tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls;

16 want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam.

17 En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij legde hem de handen op en zei: Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met de heilige Geest vervuld worden.

Opmerking 6 bij Handelingen 9:17: Ananias handelde naar wat de Heer hem vertelde in plaats van naar wat hij van anderen had gehoord. Dat is geloof.

Opmerking 7 bij Handelingen 9:17: Door het lezen van wat Saulus zelf vertelde over deze zelfde gebeurtenis (Hand. 22:12-16) kunnen we opmaken dat Ananias ook tot Saulus sprak over de roeping die God op zijn leven had gelegd, waarschijnlijk op grond van de informatie die de Heer hem in vers 15 gaf.

18 En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien, en hij stond op en werd gedoopt;

19 en toen hij voedsel genomen had, werd hij versterkt. En het geschiedde, toen Saulus enige dagen bij de discipelen te Damascus was,

20 dat hij terstond in de synagogen verkondigde, dat Jezus de Zoon van God is.

21 En allen, die het hoorden, stonden verbaasd en zeiden: Is dit niet de man, die te Jeruzalem uitroeide, wie deze naam aanriepen, en die hier gekomen is met het doel hen gevankelijk voor de overpriesters te brengen?

22 Doch Saulus trad steeds krachtiger op en bracht de Joden, die te Damascus woonden, in verwarring door te bewijzen, dat deze de Christus is.

23 En toen er verscheidene dagen verlopen waren, beraamden de Joden het plan hem te vermoorden,

Opmerking 1 bij Handelingen 9:23: Saulus was nu de vervolgte in plaats van de vervolger. Ongetwijfeld kon hij zichzelf herkennen in zijn vervolgers. Dit kwalificeerde hem op een unieke manier voor de ontberingen waaraan hij zou worden blootgesteld.

24 maar hun toeleg kwam ter kennis van Saulus. En zij hielden dag en nacht de wacht bij de poorten om hem te vermoorden;

25 doch zijn discipelen namen hem en lieten hem des nachts in een mand over de muur zakken.

26 En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar allen schuwden hem, daar zij niet konden geloven, dat hij een discipel was.

Opmerking 1 bij Handelingen 9:26: Dit vers wekt de indruk dat Paulus meteen van Damascus naar Jeruzalem ging. In Galaten 1:15-18³⁰ laat Paulus echter doorschemeren dat er drie jaar verstreken na zijn bekering voordat hij naar Jeruzalem ging en 15 dagen met de apostel Petrus doorbracht.

Het is mogelijk dat gedurende de "verscheidene dagen" van vers 23 Paulus naar Arabië was geweest en daarna naar Damascus terugkeerde, maar vanwege de vrees van de discipelen in Jeruzalem lijkt het erop dat de verschijning van Saulus in Jeruzalem kort na zijn bekering moet zijn geweest. Als het drie jaar later had plaatsgevonden, dan zouden de meeste christenen zijn opmerkelijke gebrek aan vervolging van de heiligen als voldoende bewijs hebben beschouwd dat de bekering van Saulus echt was.

Het is mogelijk dat Galaten 1:18 en dit verslag twee afzonderlijke bezoeken aan Jeruzalem beschrijven. Saulus kon meteen nadat hij Damascus had verlaten naar Jeruzalem zijn gekomen en drie jaar later zijn teruggekeerd om 15 dagen met de apostel Petrus door te brengen. De verklaring in Galaten 1:17 "Ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vóór mij apostelen waren" benadrukt het feit dat Paulus zijn openbaring van het Nieuwe Testament niet van de apostelen gekregen had. Het sluit niet uit dat hij sinds zijn bekering in Jeruzalem was geweest.

Ook is het mogelijk dat er drie jaar lagen tussen zijn verblijf te Damascus en dat in Arabië en dat hij daarna naar Jeruzalem ging waar hij 15 dagen met Petrus doorbracht (Gal. 1:18).

Opmerking 2 bij Handelingen 9:26: De gelovigen waren er niet zeker van dat Saulus werkelijk was bekeerd maar dachten dat dit een list was zodat Saulus namen kon achterhalen wat hem zou helpen de heiligen te vervolgen. Vers 27 laat echter zien dat nadat Barnabas uitlegde wat er in Damascus was gebeurd, ze hem zonder voorbehoud ontvingen. Dit toont een groot geloof van de kant van de heiligen.

27 Maar Barnabas trok zich zijner aan en bracht hem bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus.

28 En hij bleef met hen ingaan en uitgaan te Jeruzalem,

29 en vrijmoedig optreden in de naam des Heren, en hij sprak en redetwistte met de Grieks-sprekende Joden; maar dezen trachtten hem om te brengen.

Opmerking 3 bij Handelingen 9:29: Zoals in opmerking 2 bij Handelingen 6:1³¹ opgemerkt verwijst de term Grieks-sprekenden naar de Joden die Grieks als hun voertaal hadden, in tegenstelling tot de Joden die Hebreeuws spraken. Het is ondenkbaar dat deze term naar heidenen zou verwijzen. De Nieuwtestamentische gemeente had zich nog niet beziggehouden met de kwestie of heidenen christenen konden worden, wat blijkt uit de reactie op de bekering van Cornelius (Hand. 10; 11:1-18)³². Als deze Grieks-sprekenden heidense

gelovigen waren, dan zou de confrontatie van Paulus met de apostelen in Handelingen 15 zinloos zijn geweest.

30 Doch toen de broeders dit te weten kwamen, brachten zij hem naar Caesarea en lieten hem vandaar naar Tarsus vertrekken.

31 De gemeente dan door geheel Judea, Galilea en Samaria had vrede; zij werd opgebouwd en wandelde in de vreze des Heren, en zij nam in aantal toe door de bijstand van de heilige Geest.

Opmerking 4 bij Handelingen 9:31: Het woord "opgebouwd" komt van het samengestelde Grieks woord "oikodomeo". "Oikos" betekent "huis" en "domeo" betekent "bouwen". Vandaar dat "oikodomeo" "bouw een huis" betekent. Hetzelfde Griekse woord wordt in 1 Kor. 8:10³³ vertaald als "gestijfd". De kerken in Judea, Galilea en Samaria werden gedurende deze vrede, omdat er geen vervolging was, opgebouwd, bemoedigd en bekrachtigd.

32 En het geschiedde, toen Petrus overal rondreisde, dat hij ook bij de heiligen kwam, die te Lydda woonden.

Opmerking 1 bij Handelingen 9:32: Lydda is dezelfde stad als Lod in het Oude Testament (1 Kron. 8:12; Ezra 2:33)³⁴. Het ligt ongeveer 17 km ten zuidoosten van Joppe en 31 km ten noordwesten van Jeruzalem. Tegenwoordig ligt de internationale luchthaven van Israël net ten noorden van de stad.

33 Daar vond hij een man, genaamd Eneas, een verlamde, die reeds acht jaren bedlegerig was geweest.

Opmerking 2 bij Handelingen 9:33: Dit is de enige keer dat Eneas in de Schrift wordt genoemd. Uit deze verzen kan niet met zekerheid worden opgemaakt of Eneas wel of niet één van de gelovigen was die Petrus bezocht.

34 En Petrus zei tot hem: Eneas, Jezus Christus geneest u; sta op en maak zelf uw bed op. En hij stond onmiddellijk op.

35 En alle bewoners van Lydda en Saron zagen hem en bekeerden zich tot de Here.

Opmerking 3 bij Handelingen 9:35: Saron was het gebied of district waar Lydda in lag.

Opmerking 4 bij Handelingen 9:35: Alweer veroorzaakte een wonder van God dat mensen wedergeboren werden (zie opmerking 4 bij Luc. 5:24³⁵, opmerking 1 bij Hand. 2:14³⁶ en opmerking 2 bij Hand. 3:13)³⁷.

36 En er was te Joppe een discipelin, genaamd Tabita, hetgeen, vertaald, betekent Dorkas. Deze was overvloedig in goede werken en aalmoezen, die zij gaf.

Opmerking 1 bij Handelingen 9:36: Joppe is tegenwoordig de moderne stad Jaffa, een bloeiende wereldstad in Israël aan de kust van de Middellandse Zee, ongeveer 48 km ten noordwesten van Jeruzalem. Het is een zeer oude stad waar in de 15de eeuw v.Chr. al over geschreven werd in verband met de overwinningen van Thoetmosis III.

De stad Joppe (Jafo) werd toegewezen aan de stam Dan toen de Hebreëen het beloofde land verdeelden (Joz. 19:46)³⁸. De haven van Joppe werd tijdens de bouw van de tempel door Salomo gebruikt als de haven van Jeruzalem (2 Kron. 2:16) en bij de herbouw van de tempel door Zerubbabel (Ezra 3:7)³⁹. Jona vluchtte van Joppe van het aangezicht van de Heer weg op een schip naar Tarsis (Jon. 1:3)⁴⁰. Petrus verbleef een poos in Joppe (vers 43) en was daar toen Cornelius mannen naar hem toezond (Hand. 10:5-6)⁴¹.

Opmerking 2 bij Handelingen 9:36: Dorkas is een Griekse naam terwijl Tabita Aramees of Syrisch is. Beide namen betekenen gazelle. Dorkas was één van de discipelen van de Heer in Joppe. Ze gebruikte haar talenten om anderen te bedienen, wat haar geliefd maakte bij de andere gelovigen.

Opmerking 3 bij Handelingen 9:36: We zijn gered om goede werken te doen (Ef. 2:8-10)⁴², niet door goede werken. De goede werken van Dorkas hielpen haar in haar relaties met de mensen, wat zeker in haar voordeel werkte, maar het gaf haar geen extra voordeel bij God (zie opmerking 2 bij Matt. 20:8⁴³ en opmerking 2 bij Luc. 11:42)⁴⁴.

37 En het geschiedde in die dagen, dat zij ziek werd en stierf; en na haar gewassen te hebben, legde men haar in een bovenzaal.

38 En daar Lydda dicht bij Joppe lag, zonden de discipelen, toen zij hoorden, dat Petrus daar was, twee mannen tot hem met het verzoek: Kom zonder dralen tot ons.

Opmerking 4 bij Handelingen 9:38: Waarom wekten de discipelen Dorkas niet op uit de dood? Waarom moesten ze om Petrus zenden? Het was niet omdat alleen apostelen de kracht hadden om iemand uit de dood op te wekken.

Jezus zei in Johannes 14:12 dat degenen die in Hem geloofden dezelfde werken zouden doen die Hij deed, wat ook het opwekken van mensen uit de dood inhoudt. Hij zei ook in Marcus 9:23 dat "alle dingen mogelijk zijn voor wie gelooft"⁴⁵. Petrus had zelf uitgelegd dat de wonderen die hij verrichtte niet gebeurden vanwege wie hij was, maar juist vanwege geloof in de naam Jezus (zie opmerking 4 bij Handelingen 3:16)⁴⁶. Deze discipelen hadden de naam van Jezus en geloof en dus hadden ze kunnen doen wat Petrus deed.

Er zijn veel mogelijke redenen waarom deze discipelen Dorkas niet zonder de hulp van Petrus konden opwekken. Het is echter het meest waarschijnlijk dat deze discipelen belemmerd werden door hun ongeloof zoals Petrus in Matteüs 17:20⁴⁷ was geweest. Jezus moest Petrus en de andere apostelen helpen toen hun ongeloof de overhand kreeg en nu Petrus sterk was geworden, was het zijn beurt om anderen te helpen.

Opmerking 5 bij Handelingen 9:38: Het is duidelijk dat tijd belangrijk was in deze situatie. Tijd heeft geen invloed op God. Het is voor God niet moeilijker om iemand op te wekken die een week dood is geweest dan iemand die slechts een paar minuten dood is geweest. De mensen die betrokken waren bij dit wonder waren echter wel beïnvloed door tijd. Als het erop aankomt om iemand uit de dood op te wekken, dan is het hoe eerder hoe beter.

39 En Petrus stond op en ging met hen mede. Toen hij daar aangekomen was, bracht men hem naar de bovenzaal en al de weduwen kwamen bij hem staan, en lieten hem onder tranen al de lijfrokken en mantels zien, die Dorkas, toen zij nog bij hen was, gemaakt had.

40 Maar Petrus zond hen allen naar buiten en knielde neder en bad. En hij wendde zich tot het lichaam en zei: Tabita, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten,

Opmerking 6 bij Handelingen 9:40: Net zoals Jezus, Elia en Elisa zonderde Petrus zich af toen hij Dorkas uit de dood opwekte (zie opmerking 2 bij Luc. 8:51)⁴⁸.

Opmerking 7 bij Handelingen 9:40: Petrus bad voordat hij tot Tabita sprak en haar bevel gaf op te staan. Het doel van het gebed van Petrus was om de wil van de Heer te onderscheiden. Het is altijd de volmaakte wil van God om te genezen (zie opmerkingen 1 en 2 bij Matt. 8:16-17)⁴⁹. Sommige dingen kunnen echter tegenhouden dat de wil van God gebeurt (Marc. 11:25-26; Jak. 1:5-7; 1 Petr. 3:7)⁵⁰. Er moet een bepaalde mate van geloof aanwezig zijn bij diegenen die het wonder ontvangen (zie opmerking 2 bij Luc. 7:13)⁵¹. Er is een zonde tot de dood waar we niet voor zouden moeten bidden (1 Joh. 5:16)⁵² en er zijn veel andere mogelijke belemmeringen die ons tegenhouden om te bevelen dat Gods volmaakte wil zal gebeuren.

Als we een genezing of opwekking toedienen, zoals in dit geval, moeten we door God geleid worden om met elke situatie om te gaan die de manifestatie van ons beantwoord gebed kan belemmeren. In Handelingen 3 wordt niet vermeld dat Petrus bad toen hij de verlamde man genas, maar hij luisterde wel naar God om de situatie te beoordelen (zie opmerking 2 bij Hand. 3:4)⁵³.

Opmerking 8 bij Handelingen 9:40: Dit is de eerste keer dat verteld wordt dat de discipelen van Jezus iemand uit de dood opwekten. Paulus wekte ook iemand op uit de dood, een jongeman die Eutychus heette in de stad Troas (Hand. 20:7-12)⁵⁴. Het is ook mogelijk dat in Handelingen 14:19-20⁵⁵ Paulus zelf uit de dood werd opgewekt. Degenen die probeerden hem om te brengen dachten tenminste dat hij dood was.

41 en hij gaf haar de hand en richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen.

42 En het werd bekend door geheel Joppe en velen kwamen tot geloof in de Here.

43 En het geschiedde, dat hij verscheidene dagen te Joppe bleef bij een zekere Simon, een leerlooier.

Opmerking 1 bij Handelingen 9:43: Deze Simon wordt in de Schrift alleen maar genoemd in verband met het verblijf van Petrus in zijn huis (hier en in Hand. 10:6; 17, 32)⁵⁶. Een leerlooier werd door de Joden als een onrein persoon beschouwd omdat hij met kadavers werkte.

Eindnoten:

(Om in Word terug te gaan: zet de cursor vlak voor de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

¹ Hand. 8:3 En Saulus verwoestte de gemeente, en hij ging het ene huis na het andere binnen en sleurde mannen en vrouwen mede, en hij leverde hen over in de gevangenis.

² Hand. 22:17 En het overkwam mij, toen ik te Jeruzalem was teruggekeerd en in de tempel aanbad, dat ik in zinsverrukking geraakte, 18 en dat ik Hem zag, die tot mij zei: Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem. Hand. 9:30 Doch toen de broeders dit te weten kwamen, brachten zij hem naar Caesarea en lieten hem vandaar naar Tarsus vertrekken.

³ Hand. 11:25 En hij vertrok naar Tarsus om Saulus te zoeken; en toen hij hem gevonden had, bracht hij hem naar Antiochië. 26 En het geschiedde, dat zij een vol jaar in de gemeente gastvrij ontvangen werden en een brede schare leerden en dat de discipelen het eerst te Antiochië Christenen genoemd werden.

⁴ Hand. 13:9 Doch Saulus, anders gezegd Paulus, vervuld met de heilige Geest, zag hem scherp aan.

⁵ Rom. 11:13 Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening.

⁶ Gal. 1:17 ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vóór mij apostelen waren, maar ik ben naar Arabië vertrokken en vandaar naar Damascus teruggekeerd. 18 Daarop ging ik drie jaar later naar Jeruzalem, om Kefas te bezoeken, en ik bleef vijftien dagen bij hem. 21 Daarna ben ik gegaan naar de streken van Syrië en van Cilicië.

⁷ Gen. 14:15 En zij verdeelden zich des nachts tegen hen in troepen, hij en zijn slaven, en versloegen hen en achtervolgden hen tot Choba toe, dat ten noorden van Damascus ligt.

⁸ 2 Sam. 8:5 Toen kwamen de Arameeërs van Damascus Hadadezer, de koning van Soba, te hulp, maar David versloeg van de Arameeërs tweeëntwintigduizend man. 6 Daarop legde David bezettingen in het Aramese rijk van Damascus, en de Arameeërs werden Davids schatplichtige onderdanen. De HERE gaf David de overwinning overal waar hij heentrok.

⁹ Hand. 22:6 Maar het gebeurde mij, toen ik op mijn reis dicht bij Damascus gekomen was, dat plotseling omstreeks de middag uit de hemel een fel licht mij omstraalde.

¹⁰ Hand. 26:13 zag ik, o koning, midden op de dag onderweg een licht, schitterender dan de glans der zon, van de hemel mij en hen, die met mij reisden, omstralen; 14 en toen wij allen ter aarde vielen, hoorde ik een stem tot mij spreken in de Hebreeuwse taal: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? Het valt u zwaar tegen de prikkels achteruit te slaan.

¹¹ Hand. 22:9 En zij, die met mij waren, zagen wèl het licht, maar de stem van Hem, die tot mij sprak, hoorden zij niet.

¹² *28 Vader, verheerlijk uw naam! Toen kwam een stem uit de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem nogmaals verheerlijken!*

Opmerking 6 bij Joh. 12:28: Dit is de derde keer dat er in de evangeliën verslag van wordt gedaan dat de Vader in een hoorbare stem tot of over Jezus sprak (1e – bij de doop van Jezus in de rivier de Jordaan - Marc. 1:11; Luc. 3:22; 2e – bij de verheerlijking van Jezus op de berg – Matt. 17:5; Marc. 9:7; Luc. 9:35). Dit vers maakt duidelijk dat de Vader sprak met een stem. Er zijn echter verschillende verslagen van dezelfde gebeurtenis. Sommige mensen hoorden een stem en dachten dat een engel sprak. Anderen dachten dat het een donderslag was (vers. 29). Dit illustreert dat "de ongeestelijke mens niet aanvaardt wat van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is" (1 Kor. 2:14). Een vleselijk mens met een verhard hart (zie opmerking 10 bij Marc. 6:52 en opmerking 3 bij Marc. 8:17) zal altijd een natuurlijke verklaring vinden voor het bovennatuurlijke, zelfs als hij een hoorbare stem van God hoort.

¹³ Hand. 22:8 En ik antwoordde: Wie zijt Gij, Here? En Hij zei tot mij: Ik ben Jezus, de Nazoreeër, die gij vervolgt. (NBV: Ik vroeg: "Wie bent u, Heer?" En de Heer antwoordde: "Ik ben Jezus van Nazaret, die jij vervolgt.")

¹⁴ Hand. 22:10 En ik zei: Here, wat moet ik doen? En de Here zei tot mij: Sta op en reis naar Damascus, en daar zal u gezegd worden al hetgeen u opgelegd is om te doen. 11 En daar ik vanwege de glans van dat

licht niet meer kon zien, werd ik bij de hand geleid door hen, die met mij waren, en ik kwam te Damascus.

¹⁵ SV Hand. 9:6 En hij, bevende en verbaasd zijnde, zei: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

¹⁶ *28 Wij hebben u nadrukkelijk verboden in deze naam te leren; en zie, gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer en gij wilt het bloed van deze mens op ons doen neerkomen.*

Opmerking 6 bij Handelingen 5:28: Zonder het te weten gaven deze overpriesters de apostelen eigenlijk een enorm compliment. Het was een grote prestatie om Jeruzalem met het evangelie van de Heer Jezus Christus te vervullen. Ze hadden het echter verkeerd in hun verklaring dat het motief van de apostelen was om hen vanwege het bloed van Jezus in de ogen van de mensen schuldig te maken. De apostelen vertelden alleen maar de waarheid, zodat de mensen tot geloof konden komen. Ze waren niet tegen de religieuze leiders.

De schuldige partij denkt altijd dat iedereen erop uit is om hun zonde te ontmaskeren en schiet in de verdediging. Als je een steen in een troep honden gooit, dan is de hond die het hardste blaft de hond die geraakt is. Op dezelfde manier zijn degenen die het luidste klagen over de verkondiging van Jezus degenen die door de boodschap worden veroordeeld. Hun heftige tegenstand is eigenlijk een teken dat de boodschap is overgekomen.

¹⁷ Hand. 22:9 En zij, die met mij waren, zagen wèl het licht, maar de stem van Hem, die tot mij sprak, hoorden zij niet.

¹⁸ Joh. 12:28 Vader, verheerlijk uw naam! Toen kwam een stem uit de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem nogmaals verheerlijken! 29 De schare dan, die daar stond en toehoorde, zei, dat er een donderslag geweest was; anderen zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken.

¹⁹ Hand. 22:12 En een zekere Ananias, een godvruchtig man naar de wet, van wie alle Joden, die daar woonden, een goed getuigenis gaven, 13 kwam tot mij, ging bij mij staan en zei tot mij: Saul, broeder, word weer ziende! En op hetzelfde ogenblik werd ik weer ziende en zag hem. 14 En hij zei: De God onzer vaders heeft u voorbestemd om zijn wil te leren kennen en de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen; 15 want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. 16 En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam.

²⁰ Gen. 46:2 En God sprak tot Israël in nachtgezichten, en Hij zei: Jakob, Jakob. En hij zei: Hier ben ik. Job 33:15 In een droom, in een nachtgezicht, wanneer diepe slaap op de mensen valt, in sluimering op de legerstede – 16 dan opent Hij het oor der mensen, en drukt het zegel op de vermaningen, tot hen gericht. Dan. 2:19 Toen werd de verborgenheid aan Daniël in een nachtgezicht geopenbaard. Hand. 18:9 En de Here zei in de nacht door een gezicht tot Paulus: Wees niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet.

²¹ Ezech. 8:1 In het zesde jaar, in de zesde maand, op de vijfde der maand, toen ik in mijn huis zat en de oudsten van Juda vóór mij zaten, viel daar de hand van de Here HERE op mij. 2 En ik zag en zie, daar was een gedaante, als van vuur; vanaf wat op zijn lendenen leek naar beneden was vuur; en vanaf zijn lendenen naar boven had het de aanblik van een lichtgloed, schitterend als metaal. 3 En Hij strekte iets uit, dat de vorm had van een hand, en greep mij bij een lok van mijn hoofdhaar. Toen hief de Geest mij op tussen aarde en hemel en bracht mij in gezichten Gods naar Jeruzalem, bij de ingang van de binnenste poort, die op het noorden uitziet, waar het afgodsbeeld zich bevond, het voorwerp van naijver, dat naijver opwekt.

²² Hand. 12:9 En hij volgde hem naar buiten en hij wist niet, dat het werkelijkheid was, wat door de engel gedaan werd, maar hij meende een gezicht te zien.

²³ Num. 24:4 de spreuk van hem, die de woorden Gods hoort, die het gezicht des Almachtigen schouwt, nederliggende met ontsloten ogen. de spreuk van hem, die de woorden Gods hoort, en die de wetenschap des Allerhoogsten kent, 16 die het gezicht des Almachtigen schouwt, nederliggende met ontsloten ogen. Hand. 10:10 En hij werd hongerig en verlangde te eten, en terwijl men iets gereed maakte, geraakte hij in zinsverrukking. 19 En terwijl Petrus nog steeds over het gezicht nadacht, zei de Geest: Zie, twee mannen zoeken naar u.

²⁴ Matt. 17:9 En terwijl zij van de berg afdaalden, gebod Jezus hun, zeggende: Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt.

²⁵ 2 Kon. 6:17 Toen bad Elisa: HERE, open toch zijn ogen, opdat hij zie. En de HERE opende de ogen van de knecht en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elisa.

²⁶ 1 Kon. 22:19 (Micha) zei: Daarom, hoor het woord des HEREN. Ik zag de HERE op zijn troon zitten, terwijl het ganse heer des hemels aan zijn rechter- en aan zijn linkerhand stond. 20 En de HERE zei: wie zal Achab verleiden, zodat hij optrekt en sneuvelt te Ramot in Gilead? De een zei dit en de ander dat. 21 Toen trad er een geest naar voren en stelde zich voor de HERE en zei: ik zal hem verleiden. De HERE vroeg hem: waarmede? 22 Hij antwoordde: ik zal heengaan en een leugengeest worden in de mond van al zijn profeten. Toen zei Hij: gij moet hem verleiden, en gij zult er ook toe in staat zijn; ga heen en doe het.

²⁷ 20 Toen die overweging bij hem opkwam, zie, een engel des Heren verscheen hem in de droom en zei: Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest.

Opmerking 3 bij Matt. 1:20: In het Nieuwe Testament sprak God zesmaal in dromen. Jozef had er vier (Matt. 1:20; 2:13, 19, 22), de wijzen uit het Oosten één (Matt. 2:12), en de vrouw van Pilatus één (Matt. 27:19). In het Oude Testament sprak God vijftien keer in dromen. Zes van deze dromen deden zich bij Joden voor: twee keer aan Jakob (Gen. 28:12; 31:10-13), twee keer aan Jozef (Gen. 37:5 en 9), eenmaal aan Salomo (1 Kon. 3:5-15) en eenmaal aan Daniël (Dan. 7:1). God sprak vijf keer tot heidense koningen: eenmaal aan Abimelech (Gen. 20:3), twee keer aan de farao (Gen. 41:1-8) en tweemaal aan Nebukadnezar (Dan. 2:1 en 4:5). God sprak ook in een droom tot Laban, de schoonvader van Jakob (Gen. 31:24), tot de schenker en de bakker van de farao (Gen. 40:9 en 16) en tot één van de vijandige soldaten van het Midianitische leger dat tegen Gideon vocht (Ri. 7:13).

Elifaz, één van de vrienden van Job, had ook een droom (Job 4:12-13), maar aangezien hij door God bestraft werd voor het advies dat hij gaf (Job 42:7) is het onzeker of deze droom van God kwam. Door het woordgebruik van Elifaz in Job 4:13 met Genesis 46:2 te vergelijken, is het echter waarschijnlijk dat de nachtgezichten van Jakob ook dromen waren. Dat zou het aantal keren dat God in het Oude Testament in dromen sprak op zestien brengen.

Het Woord van God spreekt ook tegen valse dromen van valse profeten (Jer. 23:27-32; 29:8; Zach. 10:2).

²⁸ Hand. 22:3 Ik ben een Jood, te Tarsus in Cilicië geboren, doch in deze stad opgevoed, aan de voeten van Gamaliël opgeleid met nauwgezette inachtneming van de wet onzer vaderen, een ijveraar voor God evenals gij allen heden zijt.

²⁹ Ef. 4:24 en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid.

³⁰ Gal. 1:17 ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vóór mij apostelen waren, maar ik ben naar Arabië vertrokken en vandaar naar Damascus teruggekeerd. 18 Daarop ging ik drie jaar later naar Jeruzalem, om Kefas te bezoeken, en ik bleef vijftien dagen bij hem; 19 en ik zag geen ander van de apostelen dan Jakobus, de broeder des Heren.

³¹ 1 En toen in die dagen de discipelen talrijker werden, ontstond er gemor bij de Grieks sprekenden tegen de Hebreëen, omdat hun weduwen bij de dagelijkse verzorging verwaarloosd werden.

Opmerking 2 bij Handelingen 6:1: Met "Grieks sprekenden" wordt bedoeld een Hellenist of Griek. Dit waren echter waarschijnlijk geen heidenen die tot het Jodendom waren bekeerd, maar in feite Joden die verstrooid waren naar andere landen en die, hoewel ze nu weer terug waren in Judea, Grieks als hun voertaal hadden.

³² Hand. 10:28 en hij sprak tot hen: Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood; doch mij heeft God doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen.

Hand. 11:1 De apostelen nu en de broeders in Judea hoorden, dat ook de heidenen het woord Gods aangenomen hadden. 2 En toen Petrus naar Jeruzalem gegaan was, verschilden zij, die uit de besnijdenis waren, met hem van mening, 3 en zij zeiden: Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten.

³³ 1 Kor. 8:10 Want indien iemand u, die kennis hebt, (aan tafel) ziet aanliggen in een afgodentempel, zal hij met zijn zwak geweten dan niet gestijfd worden tot het eten van offervlees? (Strong 3618)

³⁴ 1 Kron. 8:12 De zonen van Elpaäl waren: Eber, Misam en Semed; deze bouwde Ono, en Lod met zijn onderhorige plaatsen.
Ezra 2:33 de zonen van Lod, Chadid en Ono: zevenhonderd vijfentwintig;

³⁵ *24 Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven – zei Hij tot de verlamde: Tot u zeg Ik, sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis.*

Opmerking 4 bij Luc. 5:24: Genezing is een uitdrukking van Gods liefde en bewogenheid voor ons fysieke lichaam. Genezingswonderen trekken de mens echter ook naar God om in hun geestelijke noden te voorzien, zoals in dit geval. Lichamelijke genezingen functioneren als een klok om de aandacht van de mens te krijgen, zodat de Heer ook de innerlijke mens kan bedienen. Als de zondeloze Zoon van God wonderen gebruikte om Zijn gezag te bekrachtigen (Joh. 5:36; Hand. 2:22) en aandacht te krijgen, evenals de gelovigen van de eerste eeuw (Hand. 4:13-14, 29-30; Heb. 2:3-4), hoe kunnen wij dan tegenwoordig denken effectief te kunnen zijn zonder dat de bovennatuurlijke kracht van God in onze bediening wordt gemanifesteerd (1 Kor. 2:4; 4:20; Heb. 13:8)?

³⁶ *14 Maar Petrus stond met de elven op, en hij verhief zijn stem en sprak hen toe: Gij Joden en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijt, dit zij u bekend en neemt mijn woorden ter ore.*

Opmerking 1 bij Handelingen 2:14: De gebeurtenissen op de Pinksterdag geven ons een goed voorbeeld van het doel van de wonderbaarlijke manifestaties van Gods kracht of aanwezigheid. De opzienbarende manifestatie waarmee de komst van de Heilige Geest gepaard ging, was als een klok om de aandacht van duizenden mensen naar de discipelen te trekken. Vervolgens legden de discipelen uit wat er aan de hand was en ze predikten Jezus aan de mensen. Het resultaat was dat ongeveer drieduizend mensen wedergeboren werden.

Tegenwoordig gaat het precies zo dat wonderen nog steeds de aandacht trekken van de mensen naar diegenen die het wonder hebben ontvangen en ze bieden een perfecte gelegenheid om te verkondigen dat Jezus degene is die wonderen in hun levens kan bewerken.

³⁷ *13 De God van Abraham en Isaak en Jakob, de God onzer vaders, heeft zijn knecht Jezus verheerlijkt, die gij hebt overgeleverd en verloochend ten overstaan van Pilatus, ofschoon deze oordeelde, dat men Hem moest loslaten.*

Opmerking 2 bij Handelingen 3:13: Net zoals bij de gebeurtenis van de uitstorting van de Heilige Geest op Pinksterdag werd dit wonder door Petrus gebruikt als een gelegenheid om de mensen op God te wijzen (zie opmerking 1 bij Hand. 2:14). Zolang de mensen in gebreke blijven om zelf God te zoeken, zullen er altijd wonderen nodig zijn.

³⁸ Joz. 19:40 Voor de stam der Daniëten naar hun geslachten kwam het zevende lot te voorschijn. 41 Het gebied van hun erfdeel omvatte Sora, Estaol, Ir-Semes, 42 Saälabbîn, Ajjalon, Jitla, 43 Elon, Timna, Ekron, 44 Elteke, Gibbeton, Baälät, 45 Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon, 46 Me-Hajjarkon en Rakkon, met het gebied tegenover Jafo.

³⁹ 2 Kron. 2:16 Dan zullen wij bomen vellen van de Libanon, zoveel als gij nodig hebt, en ze u in vloten over zee naar Jafo brengen; en gij kunt ze naar Jeruzalem vervoeren. Ezra 3:7 En zij gaven geld aan de steenhouders en de timmerlieden, en spijs en drank en olie aan de Sidoniërs en de Tyriërs, om cederhout van de Libanon naar de zee van Jafo te brengen, zoals Kores, de koning van Perzië, hun had toegestaan.

⁴⁰ Jon. 1:3 Maar Jona maakte zich op om te vluchten naar Tarsis, weg van het aangezicht des HEREN, en hij ging naar Jafo en vond een schip, dat naar Tarsis zou gaan.

⁴¹ Hand. 10:5 En nu, zend mannen naar Joppe en nodig een zekere Simon uit, die bijgenaamd wordt Petrus: 6 deze is de gast van een Simon, een leerlooier, wiens huis bij de zee ligt.

⁴² Ef. 2:8 Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; 9 niet uit werken, opdat niemand roeme. 10 Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

⁴³ *8 Toen de avond viel, zei de heer van de wijngaard tot zijn opzichter: Roep de arbeiders en betaal het loon uit, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten.*

Opmerking 2 bij Matt. 20:8: Deze gelijkenis begint met de verklaring van Jezus dat het Koninkrijk des hemels is als een heer des huizes (een landbezitter) die er 's morgens vroeg op uitgaat om arbeiders voor zijn wijngaard te huren. Het vastgestelde loon was een schelling per dag (Grieks "denarion"), wat het normale dagloon was voor een arbeider. Later op de dag moedigde de landeigenaar anderen die werkloos op het marktplein stonden aan om in de wijngaard te komen werken, niet voor een vastgesteld loon, maar voor "wat billijk" was (Matt. 20:4). De landeigenaar nam meer arbeiders in dienst om 12.00 uur, 15.00 uur en zelfs om 17.00 uur, toen er nog maar een uur werk te gaan was. Volgens de Joodse wet moest het loon iedere avond

voor zonsondergang worden uitbetaald (Deut. 24:14-15; Lev. 19:13).

Toen het tijd werd dat de opzichter de arbeiders ging uitbetalen, begon hij met diegenen die het kortst hadden gewerkt en hij gaf iedere man een schelling (het loon voor een hele dag). Degenen die de hele dag hadden gewerkt, begonnen te morren, want ze veronderstelden dat zij meer hadden mogen ontvangen. Ze waren echter overeengekomen om voor een schelling te werken (Matt. 20:13). De landeigenaar zei: "Staat het mij niet vrij met het mijne te doen wat ik wil? Of is uw oog boos, omdat ik goed ben?" (Matt. 20:15). Een "boos oog" was een Joodse uitdrukking voor jaloezie, naijver of "lage gedachten" (Deut. 15:9).

De ontknoping van deze gelijkenis "Alzo zullen de laatsten de eersten en de eersten de laatsten zijn" (Matt. 20:16) geeft aan dat er een waarheid in de geest van de Redder was bij het begin en einde van dit stuk onderwijs. De gelijkenis staat tussen tekstgedeelten die met dezelfde woorden eindigen (zie opmerking 1 bij Matt. 20:1). De context van deze gelijkenis ondersteunt de leer dat het onmogelijk is om de gulheid van de Meester te verdienen. Dit is een les in genade. We hebben allemaal de genade van God nodig, ongeacht of ons gedrag beter is dan dat van iemand anders, omdat we allemaal tekortkomen aan Gods standaard (Rom. 3:23). Daarom is er geen verdeeldheid in het lichaam van Christus (1 Kor. 12:12, 25), omdat we allemaal gerechtvaardigd voor het aangezicht van God zijn door wat Jezus voor ons heeft gedaan.

De landeigenaar gaf mild en behandelde ieder gelijk. Door Zijn offer heeft Jezus ons allen mede-erfgenamen gemaakt met Hem (Rom. 8:17). Jezus zegt met deze gelijkenis dat de privileges van het Koninkrijk voor iedereen die onderdaan van de Koning is geworden dezelfde zijn, ongeacht of wat ieder heeft gedaan. Daarom zijn degenen die de laatsten zijn (of de minsten) in de zin dat ze de Heer niet zolang of niet zo goed als anderen hebben gediend, werkelijk de "eersten" zijn wanneer ze op dezelfde manier deel hebben aan de goedheid van de Heer dan degenen die "een zware dag en de hitte hebben doorstaan" (Matt. 20:12).

⁴⁴ *42 Maar wee u, Farizeeën, want gij geeft tienden van de munt en de ruit en van alle kruiden, en gij gaat voorbij aan het oordeel en de liefde Gods. Dit moest men doen en het andere niet nalaten.*

Opmerking 2 bij Luc. 11:42: Doordat Jezus zegt "en het andere niet nalaten" is het duidelijk dat Jezus het "doen wat goed is" niet tegenspreekt. Gods Woord benadrukt heiligheid in onze daden. De fout van de Farizeeën, die door Jezus werd bestraft, was dat zij geloofden dat hun daden een juiste relatie met God konden voortbrengen. Maar een goede relatie met God kan alleen maar ontstaan als wij onszelf vernederen en geloof stellen in de Redder, die Jezus is. God reinigt door genade onze harten door geloof (Ef. 2:8) en dan hebben wij heiligheid als vrucht (Rom. 6:22). Heiligheid is een vrucht van redding, niet een wortel. In een soortgelijke gebeurtenis die in Matteüs 23:26 staat beschreven, vertelde Jezus de Farizeeën: "Gij blinde Farizeeër, reinig eerst de inhoud van de beker; dan zal hij ook van buiten rein worden". Ware christelijkheid komt van binnenuit. Een goed hart zal de daden van iemand veranderen (Spr. 23:7; Matt. 12:34-35), maar de daden van iemand kunnen niet zijn hart veranderen.

Dit is de kern van het evangelie. Iedere belangrijke religie in de wereld legt een morele norm op, maar alleen het christendom biedt redding aan door een Redder. Om heiligheid op een andere manier voor te stellen dan als een gevolg van redding is het ontkennen van Jezus als onze Redder en het legt de last van redding op ons. Als iemand er onjuiste nadruk op legt om te proberen heiligheid en redding door zijn eigen daden te verkrijgen, kan dat deze persoon verdoemen.

⁴⁵ Joh. 14:12 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.

Marc. 9:23 Jezus zei tot hem: Als Gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.

⁴⁶ *16 En op het geloof in zijn naam heeft zijn naam deze, die gij ziet en kent, sterk gemaakt; en het geloof door Hem heeft hem dit volkomen herstel gegeven in u aller tegenwoordigheid.*

Opmerking 4 bij Handelingen 3:16: Sommige mensen hebben aangevoerd dat de wonderen in het boek Handelingen tegenwoordig niet door Christenen herhaald kunnen worden, omdat de mannen die deze wonderen deden apostelen waren met een speciale kracht die God tegenwoordig niet meer aan ons beschikbaar stelt. In zijn antwoord aan deze mensen in vers 12 weerlegt de apostel Petrus dit. Het was niet een speciale kracht of heiligheid van de kant van Petrus waardoor dit wonder werd gedaan. Het was de naam van Jezus en geloof in die naam wat het wonder had bewerkt.

We hebben tegenwoordig nog steeds de naam van Jezus en het gezag en de kracht die erbij horen, want zonder die naam kunnen we niet gered worden (Hand. 4:12). En we hebben nog steeds het geloof, want zonder dat kunnen we ook niet gered worden (Ef. 2:8). Als daarom de naam van Jezus en geloof in Zijn naam ervoor zorgden dat dit wonder tot stand kwam, dan kunnen vandaag de dag dezelfde wonderen verkregen worden.

⁴⁷ Matt. 17:20 Hij zei tot hen: Vanwege uw klein geloof. Want voorwaar, Ik zeg u, indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen en hij zal zich verplaatsen en niets zal u onmogelijk zijn.

⁴⁸ *51 Toen Hij aan het huis gekomen was, stond Hij niemand toe met Hem naar binnen te gaan dan Petrus, Johannes en Jakobus en de vader van het kind en de moeder.*

Opmerking 2 bij Luc. 8:51: De reden dat Jezus alleen deze vijf mensen toeliet om met Hem mee te gaan is vanwege het ongelof van de andere mensen. Het ongelof van anderen kan de manifestatie van Gods kracht verhinderen, zoals Jezus in Marcus 6:5-6 ondervond. Dit is de reden waarom Jezus alle rouwklagers die hem bespotten buiten de deur zette (vers 54 + Spr. 22:10), de blinde man wegvoerde van het ongelof van de anderen in de stad Betsaida (Marc. 8:22-23) en de doofstomme man buiten de schare terzijde nam (Marc. 7:33). Elia (1 Kon. 17:19) en Elisa (2 Kon. 4:33) zochten ook afzondering toen ze mensen uit de dood opwekten, evenals Petrus (Hand. 9:40).

Veel wonderen zijn aan ons voorbijgegaan, niet vanwege enige onwil van de kant van God, maar meer omdat de persoon die voor het wonder geloofde onvoldoende besepte dat het ongelof van andere mensen een belemmering kan zijn.

⁴⁹ *16 Toen het nu avond werd, bracht men vele bezetenen tot Hem; en Hij dreef de geesten uit met zijn woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij allen.*

Opmerking 1 bij Matt. 8:16: In de evangeliën genas Jezus zeventien keer alle zieken die aanwezig waren (Matt. 4:23-24; 8:16-17; 9:35; 12:15; 14:14,34-36; 15:30-31; 19:2; 21:14; Marc. 1:32-34,39; 6:56; Luc. 4:40; 6:17-19; 7:21; 9:11; 17:12-17). Er zijn 47 andere gebeurtenissen waar Hij één of twee mensen per keer genas (Matt. 8:1-4,5-13,14-15,28-34; 9:1-8,20-33; 12:10-13,22-23; 15:21-28; 17:14-18; 20:30-34; Marc. 1:21-31,40-45; 2:1-12; 3:1-5; 5:1-20,25-43; 7:24-37; 8:22-26; 9:14-29; 10:46-52; Luc. 4:33-39; 5:12-15,17-26; 6:6-10; 7:1-17; 8:27-39,43-56; 9:37-42; 11:14; 13:11-17; 14:1-5; 18:35-43; 22:51; Jn. 4:46-54; 5:2-15; 9:6-7; 11:43-44). Nergens vinden we dat Jezus weigerde om iemand te genezen. In het licht van de verklaring van Jezus dat Hij niets uit Zichzelf kon doen maar alleen wat Hij de Vader zag doen (Joh. 5:19 en 8:28-29), zijn Zijn daden genoeg bewijs dat het altijd Gods wil is om te genezen.

17 opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken werd door de profeet Jesaja, toen hij zei: Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen.

Opmerking 2 bij Matt. 8:17: Het feit dat in dit vers de woorden "ongerechtigheden" en "striemen" in Jesaja 53:4 vervangen worden door "zwakheden" en "ziekten" maakt duidelijk dat toen Jesaja zei "door Zijn striemen is ons genezing geworden" (Jes. 53:5) hij over fysieke genezing van onze lichamen sprak. Jezus voorzag zowel in fysieke genezing als in vergeving van zonden. Het woord "behoud" (Grieks "sozo") wordt vertaald met "heeligemaakt" in de zin van fysieke genezing in Matteüs 9:22, Marcus 5:34 en Lucas 8:48. In Jakobus 5:15 staat "het gelovige gebed zal de lijder gezond maken" (sozo). Veel schriftplaatsen noemen de genezing van onze lichamen in combinatie met de vergeving van onze zonden. Voorbeelden zijn Psalm 103:3; Jesaja 53:4-6 en 1 Petrus 2:24. Genezing is, evenzeer als vergeving van onze zonden, onderdeel van onze redding.

⁵⁰ Marc. 11:25 En wanneer gij staat te bidden, vergeeft wat gij tegen iemand mocht hebben, opdat ook uw Vader in de hemelen uw overtredingen vergeve. 26 [Indien gij echter niet vergeeft, zal ook uw Vader, die in de hemelen is, uw overtredingen niet vergeven.]

Jak. 1:5 Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden. 6 Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. 7 Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen.

1 Petr. 3:7 Desgelijks gij, mannen, leeft verstandig met uw vrouwen, als met brozer vaatwerk, en bewijst haar eer, daar zij ook medeërfgenenamen zijn van de genade des levens, opdat uw gebeden niet belemmerd worden.

⁵¹ *13 En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zei tot haar: Ween niet.*

Opmerking 2 bij Lucas 7:13: Dit voorbeeld van de zoon van de weduwe die uit de dood werd opgewekt wordt vaak gebruikt om aan te tonen dat Jezus veel wonderen deed door alleen Zijn geloof en zonder geloof van degene die het wonder ontving. Marcus 6:5-6 laat echter zien dat Jezus vanwege het ongelof van de mensen in zijn vaderstad geen enkele kracht kon doen (en niet dat Hij het niet wilde doen). Veel teksten tonen aan dat er geloof aanwezig moet zijn om van God te ontvangen (Marcus 11:23-24; Jac. 1:5-7).

Wat voor geloof was dan in deze gebeurtenis aanwezig? Ten eerste reageerde de moeder van de jongen in geloof op Jezus. Dat deze vrouw Jezus toestond om de begrafenisstoet te onderbreken en haar te vertellen op te houden met huilen moet gezien worden als een positieve reactie. Deze mensen waren niet veel anders dan de rouwklagers bij begrafenissen in deze tijd. Als deze vrouw zich verzet had tegen de inmenging van Jezus, dan zou de menigte uit medelijden haar kant hebben gekozen, maar geen van dit soort reacties werd beschreven. Jezus had volledige controle.

Ten tweede kan niet bewezen worden dat iemand die dood is geen keuze heeft in wat er gebeurt. Vanuit ons gezichtspunt kan dat vanzelfsprekend zijn, maar de Schriften vermelden dat niet. Als iemand ophoudt te

bestaan, dan verlaat hij gewoon zijn lichaam. Deze persoon is dan nog steeds zeer levend (zie opmerking 14 bij Joh. 5:28). Veel mensen die uit de dood zijn opgewekt hebben verteld dat ze een keuze hadden of ze wel of niet weer in hun lichaam terug wilden gaan. Hoewel dit uitgangspunt niet door de Schrift bevestigd kan worden, kan het ook niet door de Schrift worden uitgesloten.

In ieder geval moest er een bepaalde mate van geloof aanwezig zijn geweest in ofwel de persoon die het wonder ontving, of iemand die voorbede deed (in dit geval de moeder), om het met de rest van de Schrift te laten overeenkomen. Veel mensen zijn hun wonderen misgelopen omdat zij geen kracht in zich hadden werken (Ef. 3:20).

⁵² 1 Joh. 5:16 Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem het leven geven, hun namelijk, die zondigen niet tot de dood. Er bestaat zonde tot de dood: daarvoor zeg ik niet, dat hij moet vragen.

⁵³ *4 En Petrus zag hem scherp aan, met Johannes, en zei: Zie naar ons.*

Opmerking 2 bij Handelingen 3:4: Er is een soortgelijke gebeurtenis waar Paulus een verlamde man genas en in dat geval wordt ook speciaal verteld dat Paulus de man scherp aanzag (Hand. 14:8-10). Het zou erop kunnen wijzen dat die doordringende blikken een speciale betekenis hadden.

In het geval waar Paulus de verlamde man genas, staat in Handelingen 14:9 dat "Paulus de man scherp aankeek en zag dat hij geloof had om genezing te vinden". Het is waarschijnlijk dat Petrus hier hetzelfde in deze man zag. Het is zeker dat deze man geloof had, wat op te maken is uit de verklaring van Petrus zelf in vers 16.

⁵⁴ Hand. 20:9 En een zekere jonge man, genaamd Eutychus, zat in de vensterbank, en door een diepe slaap bevangen, viel hij, toen Paulus zo lang sprak, door de slaap overmand, van de derde verdieping naar beneden en werd dood opgenomen. 10 Doch Paulus kwam naar beneden, wierp zich op hem, en sloeg de armen om hem heen, en zei: Maakt geen misbaar, want er is leven in hem.

⁵⁵ Hand. 14:19 Maar er kwamen Joden van Antiochië en Ikonium en zij praatten de scharen om en stenigden Paulus en sleepten hem de stad uit, menende, dat hij dood was. 20 Doch toen de discipelen hem omringd hadden, stond hij op en ging de stad binnen. En de volgende dag vertrok hij met Barnabas naar Derbe.

⁵⁶ Hand. 10:6 deze is de gast van een Simon, een leerlooier, wiens huis bij de zee ligt. 17 Terwijl Petrus bij zichzelf in onzekerheid was, wat het gezicht, dat hij gezien had, betekenen mocht, zie, daar waren de mannen, die door Cornelius afgezonden waren, bij hun navraag naar het huis van Simon aan het voorportaal gekomen. 32 Zend dan iemand naar Joppe en ontbied Simon, die bijgenaamd wordt Petrus; deze is als gast in het huis van Simon, een leerlooier, aan de zee.